

Dva světy nestačí

Napínavé povídky

*Monika May
Tomáš Jurák*

Dobrá kniha

Dva světy nestačí

Dobrá kniha

Dva světy nestačí

napínavé povídky

Edice Dobrá kniha

© *Monika May, Tomáš Jurák, 2012*

Ilustrace Ondřej Bystrý

www.dobra-kniha.cz

ISBN 978-80-260-3302-8

Trip

7

Túra

67

Kód

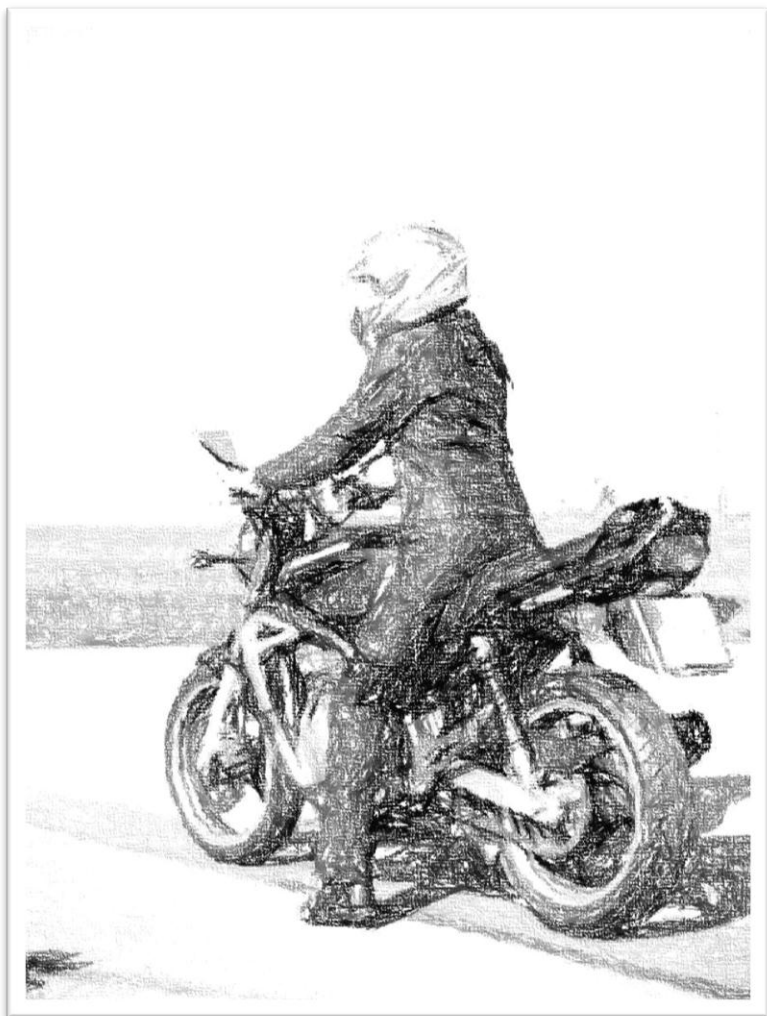
103

Pohledy

111

Trip

Předmluva

Uháním devadesátikilometrovou rychlostí na svém černém oři o padesáti koních. Myšlenky se stále ubírají stejným směrem. Co hledám? Kam mám namířeno? A čeho chci dosáhnout? Tohle jsou důvody mé dlouhé cesty do neznáma.

Jednoho rána jsem se probudila a zjistila, že jsem jiná. Jiná než ostatní. Jako bych byla z jiné planety. Jako bych sem nepatřila. Takže jsem se rozhodla, že se vydám na cestu poznání své existence. Mám pocit ztracenosti a musím se najít.

Projela jsem již několik měst, ale zatím mě žádné nezaujalo natolik, abych se zastavila. Je příjemné počasí, slunečno. První jarní den! A já se právě vydala na dlouhou cestu, která může trvat celý můj život. Přemýšlím, kam vlastně chci jet. Ale nemohu si vzpomenout na vyznačenou trasu. Jen vím, že chci jet na západ. Začalo se stmívat a mně došlo, že mám hlad. Zastavila jsem u prvního hotelu u cesty, který jsem potkala. Byl to pěkný dřevěný motorest, zřejmě rodinný podnik. Na recepci mi došlo, že jsem už v Rakousku. Recepční mi předala klíč od pokoje a dokonce mi nabídla ustájení mého motocyklu v jejich garáži, což jsem velice ráda přijala. Ten pokoj byl v podkroví. Malý, ale útulný. Pod oknem psací stůl. Zasedla jsem za něj a vzpomínala na přátele, které jsem za sebou nechala. Vlastně mi to ani nepřišlo líto. Snad jen, že se neuvídím s jedinou osobou, která mi rozuměla. S eM. Už jako malé jsme si spolu hrály, přestože já měla ráda panenky a ona autíčka. Byla úplně jiná než já. Soustředěná a klidná. Já oproti ní roztěkaná a nepozorná. Asi mě fascinovala její laskavost a vyspělost vzhledem k věku. Ostatní děti mi nerozuměly, nebo já jim. Vyrůstaly jsme prakticky vedle sebe. Studovaly stejnou školu. Prožívaly první lásky, dospívaly. Byla a je mou rodinou. Ale nyní jsme dospělé a ona má již svou rodinu, své děti, a to stejné si musím najít já.

Tuto noc jsem hned usnula únavou a doufala v bezesnou hlubokou noc. Bohužel opak se stal pravdou. Už ve čtyři ráno jsem se hrůzou vzbudila. Sny se mi zdají každou noc a jsem z toho vyčerpaná. Většinou jsou to klidné sny, které mě neděsí a ani mi neublíží. Ale někdy se probudím naprosto vyděšená a nevím proč. Nevím, co se mi zdá a ani co mě tak děsí. Někdy mám pocit, že jsem to já. Že se bojím sama sebe. Ale hlavní problém je, že mě to strašně unavuje. Pak jsem sice ještě zabrala, ale nebyl to ten kvalitní spánek, který jsem nutně potřebovala. Vlastně si už nevzpomínám, kdy jsem

naposledy spala normálně. Myslím tím, kdy jsem spala celou noc jako ostatní lidé, kteří přijdou z práce domů, navečeří se, pustí televizi a kouknou na zprávy. Pak se umyjí a jdou spát. Usnou a spí celou noc! Ráno zazvoní budík, vstanou a jdou do práce. Já ne. Nežiju jako normální člověk. A hlavně, když ulehnu ke spánku, rozhodně večer či noc nekončí.

Kolem sedmé jsem už netrpělivostí vstala. Na snídani jsem si dala vajíčka se slaninou. Chtěla jsem se pořádně najíst, abych nemusela opět zastavovat. Jelikož byla motorka přes noc v garáži, nebyla na ni ranní rosa. Nastartovala jsem na první pokus a hřebeček se rozbrumlal jako krásná píseň. Opět jsem se vydala na cestu. Rakousko je úžasné na projížďení. Krásná příroda a ohleduplní řidiči. Užívala jsem si každý kilometr této krajiny. Bohužel doposud jsem jezdila jen v Česku a tam nejsou silnice, kde by si člověk jízdu vychutnal. Spíš jen kouká pod kola, kam jede, neboť se musí vyhýbat dírákům v asfaltu jako na překážkové dráze. Proto jsem se rozhodla cestovat na dvou kolech. Jarní slunce příjemně hřálo a dodávalo krajině úžasné barvy. Měla jsem takovou radost z jízdy, že jsem úplně zapoměla na minulou noc a ošklivý sen. Zjistila jsem, že mi vlastně strašně vyhovuje ta samota, neslyšet žádné hlasy... jen brumlání svého oře. Pocit volnosti a samostatnosti je k nezaplacení. Když jedu, snažím se vnímat jen ten okamžik a nemyslet na nic jiného, abych se necítila tak ztracená. Ztracená jsem ve svých snech – nočních můrách. Myslím si, že můj život musí mít jiný směr než ten, kterým jsem šla doteď. Musí existovat vysvětlení, proč jsem nikdy nebyla spokojená. Proč jsem nikdy nezapadla. Vzpomínám na svého otce, kterého jsem jako dítě bezmezně milovala. Když se vracel z práce, skočila jsem mu kolem krku a celého ho zulíbala. Večer mi dovolil sledovat společně s ním televizi, většinou nějaké akční filmy. Možná proto se mi vždycky pak líbily. Zato maminku jsem sice taky milovala, ale jinak. Možná

míň. Asi to bylo tím, že mě vychovávala a kárala, a to otec nikdy nedělal. Pro malé dítě je lepší rodič vždycky ten, který se míň stará. Bohužel, tvrdá realita. A pak, když jsem byla starší, otce jsem nenáviděla a matku litovala.

Ne, na tohle vzpomínat nechci. Příliš bolestné.

Zase tu byl večer a já zakotvila v motelu u silnice. Tentokrát jsem měla pěkný sen. Plavala jsem pod vodou, čistou, průzračnou. Slunce pronikalo až na dno. Byla jsem klidná, byla jsem mořská panna. Taková nádhera. Ale po probuzení jsem se zase cítila neodpočatě a unaveně. Tento den byl pochmurný a slunce moc nesvítilo. Jelo se mi špatně, cesta byla nepříjemně klikatá a ještě ke všemu začalo pršet. Byly to takové ty jemné kapičky, které ne a ne stéct po helmě dolů. Jen se rozpíjely a tvořily neprůhlednou clonu. Proto jsem se rozhodla zastavit už brzy po poledni. Jela jsem po vedlejší malé silničce a snažila se najít ubytování. Čím menší silnice, tím horší kvalita. Už mě to zmáhalo, to neustálé drncání. Žádná plynulost. Jsem na cestě už několik dní a jde to poznat na mých ramenou. Potřebovala bych masáž.

Už jsem si myslela, že budu muset zajet na dálnici, kde určitě nějaký motorest potkám, když vtom jsem projela kolem cedule Hermagor. Krásné starobylé městečko. Tak se mi tam zalíbilo, že jsem se ubytovala hned na náměstí. A jelikož jsem měla dost prosněných nocí, rozhodla jsem se vyrazit do místní hospůdky a naplnit mysl anestetikem. Snad mě to umrtví a já se konečně vyspím. Jelikož jsem byla ubytovaná ještě před večerí, rozhodla jsem se projít městečko. Byl to naprosto úžasný zážitek. Všude bylo tak rušno a přitom tak příjemně cize. Byla jsem tak nenápadná, že si mě téměř nikdo nevšiml. Ano téměř, protože i když bylo městečko malé, bloudila jsem sem a tam stejnými uličkami. Nechtěla jsem o něco přijít, a tak jsem to procházela a mapovala si cestu. Jsem sice

nejzapomnětlivější člověk, co znám, ale orientační smysl by měl být O. K. Nicméně si mě všiml místní chlapec. Mohlo mu být tak osmnáct. Zastavil mě a ptal se něco německy. Ale protože já německy neumím, řekla jsem anglicky, že nerozumím. Tak i on přehoupl na jiný jazyk a ptal se mě, jestli jsem se neztratila, že tudy procházím už potřetí. Rozesmálo mě to, myslela jsem si, že jsem téměř neviditelná. Asi ne. Řekla jsem, že jen projíždím městem, že se procházím před večerí a že jsem ubytovaná v hotelu na náměstí. Napadlo mě, že opíjet svůj mozek do bezvědomí můžu i ve společnosti příjemného klučiny. Pozvala jsem ho tedy, aby se mnou povečeřel. V hotelu měli velmi útulnou a příjemnou hospůdku. To bylo místo našeho setkání. K večeri jsem si dala jejich úžasný mega knedlík s hovězím. Byla to lahoda, a k tomu pivo. Mladík byl přesný a dorazil právě v okamžiku, když jsem dojedla. Měl s sebou i několik přátel, jejichž jména jsem si ani nezapamatovala. Stejně zítra odjízďím. Byl to veselý večer. Povídal mi o historii města a o okolí. V blízkosti se nachází velké lyžařské středisko. Napadlo mě, že bych si zajezdila. Ale letos bylo málo sněhu všude a teploty se i na horách vyšvihly k patnácti stupňům. Teplou, jaké snad svět nepamatoval, přestože byl teprve začátek jara a já se nacházela ve výšce asi 600 m n. m. Povídal mi také historky své vesnice. Všechny byly veselé, až na jednu. Bylo to o dívce, která tu kdysi žila. Nikdo už nevěděl, jak se tu octla, ale byla jak z jiné doby. Jinak mluvila, jinak chodila a dokonce i jinak vypadala. Měla úplně bílou pleť a temné černé vlasy až po zadek. Byla bez rodiny. Bydlela v malém pokojíku nad dřívější hospodou, která byla kdysi na okraji vesnice. Pomáhala s obsluhou hostů. Moc nemluvila a neměla přátele. Jednoho večera však přijela parta zvláštních cizinců. Líbila se jim a celý večer se jí snažili svými oplzlostmi přimět k hovoru, nebo alespoň k úsměvu. Ona na ně však nereagovala. Byla naprosto

klidná, ale nesoustředěná. Nějak nervózní. Jako by se jich snad bála. A prosila hostinskou o dovolení skončit s prací dřív. Ta ji vyhověla. Když už měli hosté dost, hostinská je uvedla do jejich pokojů ke spánku. Ráno, když se vše probouzelo k životu, černo vlasá dívka byla pryč. Její pokoj byl prázdný, ale netknutý. Nikdo neví, kam odešla, nebo jestli nebyla třeba unesena. Zmizela beze stopy. Ale tady se traduje, že ji unesl minimálně čert. Nebo nějaká jiná příšera. „Ale to jsou jen povídačky,“ rozesmál se mému vážnému výrazu.

„Jak se dívka jmenovala?“ byla moje první otázka. „No to nevím, nějak se to s tou historkou nedochovalo.“ Další má otázka směřovala k hostům, těm cizincům, kdy ti odjeli. „To nevím, asi druhý den.“ Zrovna přišel číšník a slyšel náš hovor. Byl to starší pán. „Odjeli ještě za svítání! Můj děda bydlel v blízkosti a říkal, že byl ještě malý kluk, když ho vzbudil zvláštní zvuk. Něco jako koňské řehtání, ale hodně hlasité a naléhavé. Jako by ten kůň volal o pomoc. Tak vyběhl ven a viděl, jak parta cizinců odjíždí. Vyprávěl mi tu historku jen jednou. Nerad na to vzpomínal. Ten zvuk, co slyšel, ho vylekal. Ale babička mi vyprávěla o té dívce. Prý byla zvláštně krásná. Měla černé vlasy, husté, dlouhé, a sytě modré oči. Nezvyklé na tehdejší dobu.“ Zajímaly mě ještě spousty detailů z téhle historky, ale byla jsem už příliš unavená. A nejen já. Můj společník právě zívá. Rozloučila jsem se s tím, že ráno odjíždím. Popřál mi hezkou cestu a já odešla do pokoje. Byla jsem opravdu unavená, a proto mi ani nedošlo, že se neptal na mou osobu. Byla jsem ale ráda. Hovory o mně – ne, to bych nezvládla. Byl to veselý společník a moc mě potěšilo s ním strávit večer, ale pomyšlení na dřívější život mně nedělalo dobře. Vlastně jsem vše opustila. Zní to zvláštně, protože ti lidé pro mě nic neznamenal. Byli to jen lidé, které jsem znala. A ani já neznamenal nic pro ně. Já opustila život, který jsem vedla doposud. Odjet bylo mé nejlepší rozhodnutí,

cítím to. Měla jsem jen svou motorku, která mně dělala radost. A proč? Zkrátka mě vozila, kam a kdy jsem chtěla. Ten pocit volnosti na dvou kolech je báječný. Ano, je to dopravní prostředek a to je hlavní důvod, proč jsem si motorku koupila. Ale po pár kilometrech v sedle jsem poznala pravý záměr, který byl zřejmě vyšší než moje bytí a přesvědčil mě, že tohle je správná cesta, kterou se mám vydat. Pocit euforie, když jsem se rozhodla pro tuto cestu, byl přímo šílený svou velikostí. Už jsem nedokázala myslet na nic jiného. Bylo to jako volání o pomoc mého druhého já.

Probudila jsem se právě včas. Svítalo. Byla to nádhera. Okolo jen hory a nebe zbarvené do oranžovožluté barvy. Cítila jsem se odpočatě, což mě překvapilo. Měla jsem tradičně sen. Tentokrát byl uklidňující. Zdálo se mi o dívce z minulé doby, co zmizela. Byla má přítelkyně, procházely jsme se po louce a ona mi chtěla vyprávět o svém životě, tedy jen to, co si pamatovala. Ztratila totiž paměť. Ale já si už nemohu vzpomenout, co dál. Jsem víc než zapomnětlivá. I sen, který cítím a vnímám na sto procent, zapomenu, sotva otevřu oči.

Vyrazila jsem na cestu během hodiny. Měla jsem namířeno směr Švýcarsko. Rakousko bylo opravdu nádherné, ale nějak jsem cítila, že už chci být jinde. Byl to pocit nutnosti. Takže jsem se zastavovala, jen když to bylo nezbytně nutné, jako na tankování paliva. A tak se stalo, že jsem se ještě ten den dostala za hranice. Ovšem už byla tma, když jsem zastavila u hotelu s velkou světelnou reklamou. Ten večer jsem nemohla usnout. Myslela jsem na onu dívku z mého snu. Měla jsem zvláštní pocit, jako by byla se mnou. Jako bych ji cítila uvnitř.

Černé uhelné vlasy, jemné jako samet, vlály za jejím tělem. Běžela bosa po kamenném chodníku podél vody. Bylo to moře, protože jsem cítila sůl. Bylo to, jako bych běžela já.

Ale byla to ona. Dívka z městečka Hermagor. Dívka, o které mi vyprávěli, že se ztratila. Zmizela. Ale teď ji vidím, jak běží. Nebo jsem to já? Ale kam běžím? Stojím před velkou lodí. Monumentální. Nejde mi ani dohlédnout nahoru, jak je vysoká. A najednou se otočím, slyším řev motorů. Auta se hrnou do podpalubí. Najednou je všude plno lidí a všichni směřují na loď. Jdu blíž, abych viděla na ceduli, která oznamuje, kam má loď namířeno. USA – Norfolk. Vtom procitnu. Zjistila jsem, že jsem v hotelovém pokoji. Ležím na posteli celá odkrytá a je mi zima. Ještě jsem se převalila a opět usnula. Sen pokračoval. Ona dívka ukazuje na loď. A jde k ní. Vtom zazvoní telefon. Lekla jsem se. Hned jsem se vymrštila na posteli a telefon zvedla.

„Dobré ráno, objednala jste si buzení po telefonu. Je osm hodin ráno.“

To mě zarazilo, ale poděkovala jsem a zavěsila. Co to bylo? Já si nic neobjednala! Nebo ano? Byla jsem zmatená. Co je sen a co skutečnost? Ale při snídani mě napadlo, že se musím podívat na pobřeží. Původně jsem chtěla jet do Francie a objet ji. Ale teď se mi plán změnil. Mám namířeno do Belgie, protože odtamtud vyplouvají velké zaoceánské lodě. Musím zjistit, jestli můj sen s tím souvisí. Měla jsem silný pocit, že ano.

Opět jsem se tedy vydala na cestu. Tentokrát přes Švýcarsko rovnou do Francie – do Lotrinska. Těšila jsem se na tamější kuchyni. Jejich proslulý lotrinský kyš a červené víno pinot noir. Proto jsem zastavila ve městě Toul. Je to větší město, než ve kterých jsem zastavovala dosud. Ale měla jsem pocit, že potřebuji rozptýlení. Že minulá noc mě opět vyčerpala. Myslela jsem jen na dobré jídlo a pití. Těšila jsem se na procházku centrem, na proslulé kamenné hradby a na nějakou útulnou malou kavárnu. V hotelu jsem si vyptala

mapu města a vyrazila. Už se pomalu stmívalo a pouliční lampy se rozsvěcovaly. Cítila jsem za sebou nějaké kroky, ale když jsem se otočila, nikdo tam nebyl. Vylidněná ulice. Bylo to dost zvláštní, protože ten pocit přítomnosti další osoby byl dost silný. Ani nevím proč, ale zrychlila jsem krok. Pak jsem už běžela. Ne že bych se ztratila, ale nemohla jsem se v tom běhu zorientovat. Jen proto jsem zastavila na rohu u lampy, která v mých očích vypadala jinak než ostatní. Byla černá, ale jinak černá. Možná je to tím, jak dopadalo světlo na kovový rám. Na ní byl nápis „Hledám tě!“. Projel mnou elektrický proud. Stála jsem jak přimrznutá a nemohla se nadechnout. Proč mám pocit, že vzkaz patří mně? Zvedl se vítr a zavlál mými vlasy. Ucítila jsem něčí dech na krku. Ale nikdo tu nebyl. Spěšně jsem se otočila a běžela zpět. Stejnou cestou. Ale najednou jsem se octla na náměstí. Tady jsem ještě nebyla. Ale v temném koutě tohohle náměstí svítila dvě malá okna; když jsem přišla blíž, byla to kavárna, kterou jsem hledala.

Obsluha byla velmi příjemná, byl to domácí podnik a pan majitel mi nabídl pravý domácí lotrinský kyš a sklenku domácího pinot noir. Bylo to opravdu zvláštní, přesně takhle jsem si to představovala. Kdybych se nepolekala stínů a pocitu, že mi někdo dýchá za krk, asi bych toto místo nikdy nenašla. Měla jsem namířeno na opačnou stranu města. Po večeři mi pan majitel ukázal na mapě, kde jsem. Bylo to kupodivu kousek od mého hotelu.

Měla jsem radost. Byla jsem přišerně unavená a těšila se na postel. Cesta zpět trvala opravdu jen několik minut. Žádné hlasy ani kroky jsem už neslyšela.

Co to slyším? Někdo volá mé jméno! A já hledám, odkud se to ozývá. Nikoho nevidím, ani nemůžu rozeznat, kde jsem. Vidím starý dům. Velmi starý, který na mě působí jako z jiné doby. Jdu blíž, až najednou vidím okna, ve kterých se svítí. Vidím postavy míhající se uvnitř. Jdu blíž, přímo pod okna, abych viděla dovnitř. To ne! Vidím černovlasou dívku! Vidím muže, kteří ji plácají přes zadek. Ona však nereaguje. Jen jim doleje nápoj ze džbánu a odejde. Je to ta dívka z Hermagoru. Já jsem v Hermagoru. Co se to děje? Jak jsem se tu octla? Vidím dívku znovu, mluví s hostinskou. Pak odchází někam po schodech. Chtěla bych jít za ní, zjistit, co se tu noc stalo. Ale nejde to. Mám nohy jako z kamene a nemůžu se pohnout. Točí se mi hlava a já padám. Otevřela jsem oči a zjistila, že jsem ve svém pokoji v hotelu. Je ještě hluboká noc. Ale nemohla jsem znovu usnout a přemýšlela nad snem, který jsem právě prožila jako skutečnost. Ta dívka byla přesně taková, jak jsem si ji představovala. Nebo jak se mi o ní již zdálo. Nakonec únava zvítězila a já upadla do bezesného a úplného spánku. Probudilo mě ostré sluneční světlo. Bylo skoro poledne! Takhle dlouho jsem nespala už několik let. Vyskočila jsem z postele, dala si horkou sprchu a spěchala se něčeho najíst. Podával se oběd. Tak jsem si dala talíř vydatné polévky a pak opět vyrazila na svou dlouhou cestu.

Když jsem přešla hranice a byla již v Belgii, něco se mi nezdálo na zvuku mého černého přítele. Zastavila jsem na první pumpě a s údivem zírala na budovu přede mnou. Byla tam motodílna. Napadlo mě, jako by to ani nebyla náhoda. Jako by mě sem někdo poslal. Zajela jsem tedy rovnou před dílnu a vypnula motor. Vtom ke mně přichází mechanik. Něco

mi říkal, ale neslyšela jsem, co přesně. Když jsem si sundala helmu, hned jsem anglicky spustila, že nevím, jestli potřebuji jeho pomoc. Řekla jsem, že mám pocit, že něco není v pořádku, že mi cosi nějak divně zní. Mechanik hned pochopil, slyšel mě přijíždět a taky se mu něco nezdálo. Řekl, ať se na chvíli u něj posadím, že se mi na to hned podívá. Mé překvapení bylo veliké, když po pár minutách za mnou přišel a držel v ruce kus hadičky, palivové hadičky. Zřejmě byla již opotřebená, a proto praskla. Prý kdybych se u něj nezastavila, už bych toho moc neujela. Přitom ten zvuk neměl se závadou nic společného! Byla to jen velká náhoda, která mě přivedla na toto místo. Kde to vlastně jsem? „Altay,“ odpověděl mechanik. A také dodal, že oprava potrvá celé odpoledne. Takže jsem tu musela zůstat přes noc. Hotel přes silnici nebyl zrovna nejkrásnější, ale hlavně že jsem měla kde složit hlavu. Pokoj měl okno přímo na dílnu, kde se opravoval můj černý hřebec. Takže jsem na něj soucitně koukala. Nevím, co se s mojí motorkou stalo, ale bylo to něco zvláštního, co způsobilo poruchu. Někdo, nebo něco chtělo, abych se tu zastavila. Ale proč? Začínám si myslet, že někdo tahá za nitky. Kdosi mi našeptává další směr mé cesty. Napadlo mě, že bych se měla porozhlédnout po okolí. Když jsem vyšla ven, slunce zapadalo za horizont. To už je tak pozdě? Ani jsem si nevšimla. Obešla jsem hotel dokola, ale nic zvláštního jsem nepotkala. Když nepočítám dva nebezpečně vypadající mladíky tmavé pleti afrického typu. Na krku se jim houpaly tlusté zlaté řetězy. A když kolem mě procházeli, měla jsem pocit, jako by si mě měřili. Jako by zapřemýšleli nad otázkou, co tu vlastně dělám. Asi jsem nevypadala, jako bych patřila do téhle čtvrti. Otřásla mnou zima, měli vážně zlé oči. Proto jsem se rozhodla vrátit do hotelu a raději nic nepodnikat. A když jsem se opět podívala na dílnu, ještě se tam svítilo. Nad ní byl velký nápis ATELIER MOTO ALTAY. Aniž bych uměla jejich

jazyk, šlo pochopit, že se jedná o motodílnu a ALTAY je název města. Něco mě ale nad tím zarazilo. Jako bych ten název Altay už někdy slyšela. Jen nevím kde. Vrátila jsem se do hotelu. Objednala si pizzu na pokoj a přemýšlela. Zavřela jsem oči, ale hned je zase otevřela, protože bouchlo okno. Vstala jsem, že ho zavřu, a vtom jsem ho uviděla. Stál zády k hotelu, ale čelem k dílně. Věděla jsem, že je to on. Ten z mých snů. Navštěvoval mě už několik let. Nikdy jsem neviděla celý obličej, jen tmavé vlasy. Ale věděla jsem, že je to ten PRAVÝ. Zvedl pravou paži a ukázal směrem k dílně. Vtom jsem uslyšela zaklepaní. Otevřela jsem oči a zjistila, že to byl sen, nebo něco takového.

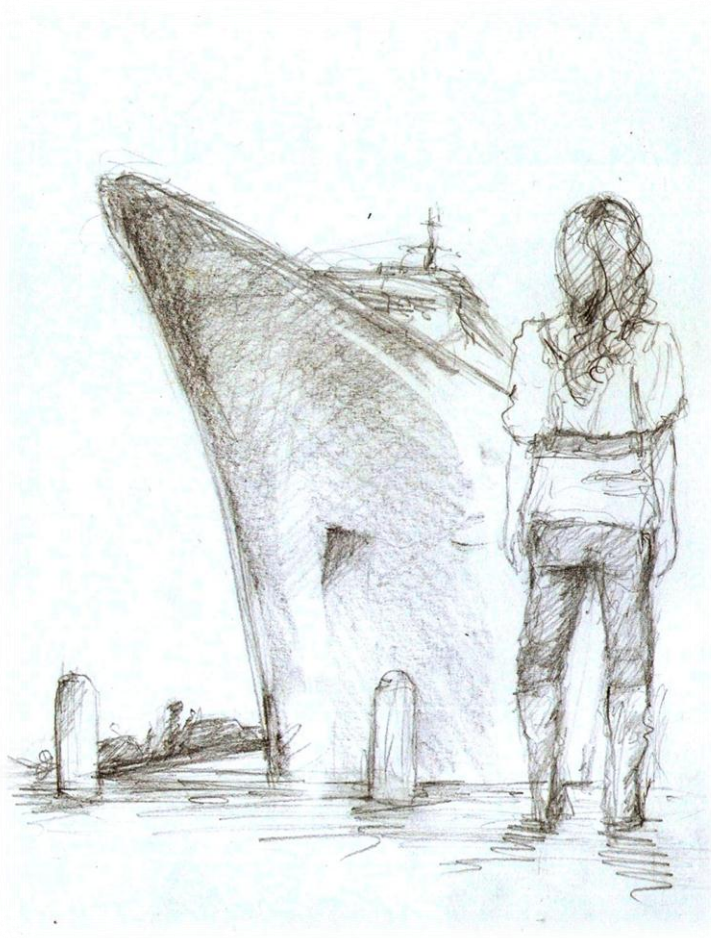
Svižně jsem vyskočila z postele a otevřela poslíčkovi, co přinesl pizzu. Co to bylo? Usnula jsem jen na okamžik, a hned takový sen? To musí mít důvod. Proč ukazoval na dílnu? Nebo že by na mou motorku? Vykoukla jsem z okna a viděla jen světelnou reklamu nad dílnou.

Po jídle jsem opět hned zabrala. Ráno jsem se probudila odpočatá. Že by si moje snová víla dala pohov? Pousmála jsem se nad bezesnou nocí. Když jsem přišla do dílny, můj hřebeček byl připraven k odjezdu. Při nastartování vrněl jako spokojené kotě. Mechanik mi rovnou vyměnil olej a doplnil všechny nutné kapaliny. Takže jsem mu královsky zaplatila a spokojeně odjela. Uháněla jsem směr pobřeží. Asi po čtyřech hodinách jsem stála u moře. Přístavní město Zeebrugge. Přemýšlela jsem, co dál. Kam teď. A najednou mě překvapila loď. Obří loď! Byla tak veliká. Ano, přesně jako v mém snu. Rozběhla jsem se k oné ceduli. A bylo tam opravdu napsáno USA – Norfolk. Úlekem jsem málem omdlela. Hned jsem věděla, že přesně tohle musím udělat. Nastoupit na tuto loď! Já pojedu do Ameriky! Dříve jsem nad tím nepřemýšlela, ani by mě to nenapadlo. Ale já hledám samu sebe.

Hledám, co je v mém životě jinak a proč. Proč mám pocit, že do tohoto světa nepatřím? Odpověď je tam. Na lodi. Určitě. Hned jsem si šla koupit lístek. Loď měla odplout tento večer, takže většina hostů již byla naloděná.

Měli volné už jen kajuty za vyšší cenu s balkonem, což mi nevadilo, ba naopak. Cesta bude pohodlnější. Motorku jsem zaparkovala někde v podpalubí. Dokonce mají na motorky zvláštní klece, kóje, kde jsou uzamčené. S klidem jsem našla svoji kajutu a ubytovala se. Tady strávím příštích sedm dní. Kajuta byla docela prostorná a krásně zařízená. Výhled byl úchvatný. Ovšem když jsem vybalila své věci, zjistila jsem, že bych potřebovala vyprat. Moc věcí jsem s sebou neměla. Proto jsem hned v manuálu našla pokyny, co dělat v případě nutnosti použít zdejší prádelnu. Ale i tak jsem zatoužila si koupit něco vhodnějšího na cestu lodí. S tím, že tu budu, jsem jaksí nepočítala. Ale to byl můj záměr. Že předem nemám rozmyšleno, kam jít. Takže jsem shodila kožený motooděv a vyrazila na prohlídku lodi. Ještěže jsem si vzala s sebou mapku, protože jinak bych už byla ztracená. Spousty odboček, uliček a různých místností, co vypadaly jako bary, restaurace, kavárny. Až jsem přišla do velkého sálu se spoustou jezdicích schodů. Ano, to je místo, co hledám. Nákupní centrum. Procházela jsem kolem výloh, ale nic moc mě nezaujalo. Až jsem se zastavila u výlohy, kde figurína měla na sobě košili. Vlastně to byly šaty, něco jako košile, ale dlouhé. Běžové barvy. Bylo to přesně to, co jsem hledala. Bohužel měli už jen tmavě modrou v mé velikosti. Ale to mi nevadilo. Potřebovala jsem něco volného a pohodlného na pohyb po palubě. Ještě jsem obešla pár obchůdků a koupila nějaké plavky a večerní šaty – na lodi se pořádají různé společenské akce, což byla i večere. Pak, spokojená, že mám co na sebe, spěchala jsem na večeri. Už jsem hlady šilhala.

Jídlo bylo úhledně poskládané na stolech podél stěny. Číšníci neustále doplňovali různé dobroty a exotická jídla, která jsem ani neznala. Napadlo mě je ochutnat, ale neměla jsem tu správnou motivaci. Když zkusím něco nového, potřebuji k tomu slyšet nějakou recenzi. Nebo alespoň popis. Až poté si udělám svůj názor. Nevrhám se po hlavě do neznáma, i když to tak právě vypadá. Potřebuji nějaký pocit jistoty. A jsem schopná udělat cokoli. Na tuhle cestu bych se nevydala, kdybych si nebyla jistá, že mě někam přivede. Nevím proč, ale vím to, proto jsem prodala celý svůj majetek. Naložila jsem si spousty známých dobrot. A už se těšila na jejich degustaci. Měla jsem na talíři tři různá jídla. A na dalším dezerty. Italské tiramisu a arabskou baklavu. Jídlo je moje vášeň. Když jsem se nasýtila, měla jsem neodolatelnou chuť na kávu, což normálně po jídle nemívám. Proto jsem se odebrala do kavárny, která byla hned vedle restaurace. Hrála tam příjemná francouzská hudba. Zpěv doprovázený jen kytarou a basou. Posadila jsem se na bar a zapřemýšlela, o čem asi zpívá. Přišlo mi to hodně procítěné a smutné. Vtom přišel k baru nějaký muž a přerušil tok mých myšlenek. Najednou jsem nemyslela na nic a jen zírala na tohoto muže, který mi byl tak povědomý a přitom neznámý. Nebyla jsem schopna se pohnout. Jen si objednal nějaké pití. A pak se otočil na mě – a taky zíral. Nevím, jestli kvůli tomu, že jsem zírala já. Ale bylo to jako elektrické spojení. Nemohla jsem odtrhnout oči od jeho. Modré jako nebe. Ale sytě modré nebe. Takové jsem ještě nikdy neviděla. Nádhera. Najednou se naše spojení přetrhlo. Číšník řekl cifru. Muž zaplatil a odešel. Byla jsem jak omámená. Srdce mi bušilo jako o závod. Měla jsem pocit, že omdlím. Objednala jsem si sklenici studené vody. Po chvíli, když jsem byla schopna se zvednout a odejít, jsem si řekla, že potřebuji přijít na jiné myšlenky.

Vzpomněla jsem si, že na horní palubě je bazén, že bych si mohla zaplavat.

Dala jsem si asi dvacet délek, ale nepomáhalo, to. Nemohla jsem přestat myslet na to elektrizující spojení. Bylo to tak intenzivní. Musel to také cítit. Nebo ne? Vtom se objevil přímo přede mnou. Údivem jsem si lokla a málem se před ním začala topit! Ani nevím, jak se to stalo, ale naráz byl u mě, ve vodě, na pár centimetrů od mého obličeje!

„Já jsem Altay.“

Ztuhla jsem a projel mnou mráz! To je on. Z mého snu u dílny v městě Altay! Má stejné jméno!

„Já, já,“ selhal mi hlas. Ale v hlavě se mi rozezněla hudba. Kroužili jsme naproti sobě v bazénu jako dvě šelmy, které se poznávají.

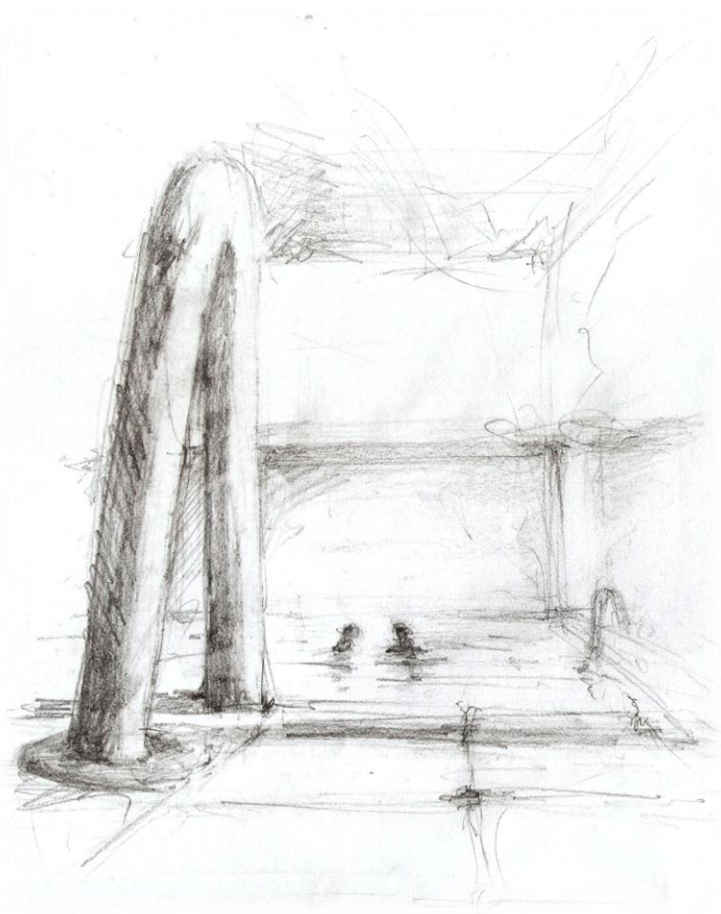
„Jak se jmenuješ?“

Ted' už jsem musela odpovědět. Nadechla jsem se a s výdechem vyhrkla:

„Aya.“ Ještěže mám tak jednoduchý jméno. Nevím, jak dlouho jsme na sebe hleděli, ale ticho bylo přerušeno jeho hlasem.

„Přišel jsem si zaplavat.“ A mě nenapadlo nic lepšího, než říct pravdu. „Já už skončila a jsem na odchodu.“ „To je škoda, tak hezký večer,“ dodal.

Otočil se a nasadil dábelské tempo. Ještě pár vteřin jsem se za ním koukala. Ale pak jsem se rychle odebrala pryč. Měla jsem pocit, že musím rychle zmizet. Nevím proč, ale šla jsem hodně rychle, skoro jsem běžela. Vrazila jsem do své kajuty a zabouchla dveře. Nemohla jsem popadnout dech, byl strašně rychlý a trhaný. Takhle sebe neznám.

Sedla jsem si na zem a snažila se racionálně uvažovat. To nemůže být on. To nemůže být ten z mého snu. Ale to jméno! Jak se někdo může jmenovat stejně jako město? Byla jsem jako v transu. Nevím, jak jsem se dostala do postele, ale probudila jsem se až ráno. Příštích pár dní jsem ho neviděla, ale nemohla jsem se zbavit myšlenky, že ho ještě určitě uvidím.

Byli jsme už pátý den na moři. Procházela jsem se po terase, svítilo sluníčko a bylo příjemně teplo. Jen slabý větřík mi občas zacuchal vlasy. Napadlo mě obejít celou loď. Doteď jsem se pohybovala jen v přední části. Loď byla dlouhá přes tři sta metrů. Když jsem byla na zádi, uviděla jsem ho. Byl o patro níž. Jeho ebenově černé vlasy se leskly na slunci jako samet. Zírala jsem na něj, opět. Je to on! Jak je to jen možné?! I když jsem koutkem duše doufala, že svého vyvoleného někdy potkám. Vtom se otočil. Jeho modré oči se na mě usmály.

„Ayo, ahoj. Počkej chvíli, přijdu za tebou.“

Zakoktala jsem pozdrav a zamávala. Rychle jsem si uhladila vlasy a protřela oči. A hlavně se snažila zklidnit srdce i dech. Byl nahoře v mžiku.

„Teda ty jsi ale rychlý!“

„Je to jen pár schodů. Co tady děláš? Ještě jsem tě neviděl v téhle části.“

„Napadlo mě si udělat procházku, když je ta loď tak veliká.“

„Aha, můžeme se projít spolu, jestli ti to nevadí.“

Šly na mě mdloby. Jestli mi to nevadí? Já skákala radostí! Chtěla jsem ho vidět! Musela! Potřebovala! Byl tak vysoký a krásný, jako nějaký model!

„S radostí.“ Na jinou odpověď jsem se nezmohla. Přešli jsme celou délku lodi a objevili se na přední palubě, kde byla i restaurace.

„Nemáš hlad? Nedáme si něco k obědu?“ Jelikož můj žaludek oznamoval, že hlad mám, jen jsem přikývla. Sedli jsme si a pokračovali v hovoru. Povídala jsem mu o mojí motorce a o tom, že cestuji.

„Takže ty cestuješ? Na motorce a sama? To je dost zvláštní na dnešní dobu. Nebojíš se?“

„Ne, čeho? Dokážu si poradit sama. Chtěla jsem prostě odjet.“

„Jsi odvážná. A kam máš namířeno?“

„No, vlastně ani nevím. Kam mě kola povevou. I když spíš sny.“

„Jak to myslíš?“

„Každou noc se mi zdají sny a někdy jsou ty sny dost přesvědčivé, abych se podle nich řídila. Zdám se ti divná, že?“

„Ale vůbec ne! Jen mě překvapuje, že jsem to nepoznal.“ A zatvářil se až podezřele překvapeně. Jak by to mohl poznat? Co tím myslí? Ale ptát se ho nebudu, protože jsem sama byla udivená jeho reakcí a nechtěla jsem přerušit konverzaci svou nechápavostí.

„A včera jsi měla nějaký sen?“

„Ano, ale byl dost zvláštní. Skoro si ho nepamatuji. To se mi někdy stává, jsem zapomnětlivá.“

„A co si pamatuješ?“

„Tebe to skutečně zajímá?“ Jeho výraz byl klidný a soustředěný. „Ano.“

„Byla jsem na lodi, jako je tato, ale menší. A pak loď zastavila, já se šla projít podél nábřeží, ale než jsem se vrátila, loď odjela. Napadlo mě jí nadběhnout, protože loď plula po řece, která se stáčela jako had, a utíkala jsem přes krajinu připomínající poušť, kde ale rostou keře. Ale bez úspěchu. A více podrobností si nepamatuji.“

„Sny jsou často cestou ukazující nám směr. Ale ne každý tomu umí naslouchat.“ Řekl to tak nenuceně, tak spontánně, že jsem mu uvěřila. Ptal se mě na spousty dalších snů a já mu odpovídala na všechny otázky. Jen jsem pomlčela o dívce s černými vlasy. Měla jsem pocit, že tohle je něco jiného, něco, co mu nemůžu jen tak říct, i když jsem netušila proč. Konverzace byla tak plynulá, že jsem si nevšimla, že už se stmívá. Chtěla jsem se upravit na večer, což on pochopil. Doprovodil mě do mé kajuty a přislíbil, že mě vyzvedne opět, až budu připravená. Což mě pobavilo – jak to asi pozná?

O dvě hodiny později, kdy jsem byla vykoupaná, lehce nalíčená a připravená na jeho zaklepání, zaklepal. Až jsem nadskočila. Otevřela jsem dveře.

„To je náhoda, jsem připravena.“ Usmál se na mě tak sladce, až se mi z toho zamotala hlava. „Můžeme?“ a nabídl mí rámě. Vplula jsem svou rukou do jeho a nechala se odvést do restaurace. Ještěže jsem si koupila černé šaty. Měl na sobě kalhoty a bílou košili, klasiku. Takže jsme ladili. Jako by to snad věděl. Čte mi myšlenky? No to snad ne. Rychle jsem zapudila tuto možnost. Byl tak galantní, večer uběhl až moc rychle, a než jsem se nadála, byl u konce. A on mě opět doprovázel ke kajutě. Když jsem uléhala ke spánku, moje mysl se motala kolem něj. Celý večer byl tak neuvěřitelně pozorný. Tak milý a přátelský. K nevíře. Právě jsem si uvědomila, že se ptal jen on. On na mě. Na moje záliby a můj život. Ale já se ho nezeptala, nebo lépe řečeno neměla možnost zeptat se na něj

a na jeho život. Kam cestuje a tak. Usínala jsem s představami o něm. A hlavně si promýšlela otázky na jeho osobu. I když se vsadím, že do rána zapomenu na všechno, o čem momentálně přemýšlím...

Mlha, že by se dala krájet, a já běžím, aniž bych věděla kam. Asi někoho hledám, ale nevím koho. Sedím na kameni a najednou ke mně přijde černá kočka. Vyskočí mi na klín a tulí se ke mně a přede. Má krásnou černou sametovou srst a modré oči. Byly mi tak povědomé. Najednou se kočka polekala, jako by něco zahlédla, seskočila mi z klína a ve skoku se proměnila v dívku. Ano, zas tu byla ta dívka z Hermagoru. Koukala se na mě a já na ni. Viděla jsem jí v očích takovou laskavost, že jsem se vůbec nebála. Bylo to tak přirozené. Stála mlčky a jen se usmívala. Byla jako egyptská nebo řecká bohyně v bílém hávu. Natáhla ke mně ruku a v ní držela něco lesklého, připomínajícího přívěsek na krk. Sedící kočku. Pak mně pokynula a já nastavila dlaň. Přívěsek mi spustila do dlaně.

Když jsem ráno otevřela oči, přívěsek jsem v ruce cítila. Ale nebyl tam.

Po snídani jsem se rozhodla nabít se energií na sluníčku. Lehla jsem si na lehátko k bazénu. Ani ne za minutu jsem ucítila nad sebou stín. Altay, usmíval se nade mnou a něco se mu zhouplo na krku. Sluncem oslepená jsem ho s úsměvem přivítala a nabídla mu místo vedle mě. Hned, jak si lehl, jsem uviděla, co se mu to zhouplo na krku. Černá kočka! Musela jsem změnit výraz z úsměvu na něco hrozného, protože se mě hned zeptal: „Co se děje?“ Nemohla jsem od něj odtrhnout svůj bezdechý pohled. Když se mě ptal už asi potřetí, jen jsem se mu podívala do očí a řekla:

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.